

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Tản Mạn Biên Hoà-Tang Thương Một Góc Trời Cầu Mới** của đồng hương **Võ Hằng**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời.

Trân trọng.

53. **Bien Hoa Bridge.** This is the largest of the 6 bridges which comprised a major bridge building program (\$20 million) in the Saigon area. The Bien Hoa span is 2,631 feet long; it crosses the Dong Nai River on QL 1, 17 miles northeast of Saigon. It was started on 15 May 1971 and was completed on 1 May 1972, at a cost of \$4.5 million.

TANG THƯƠNG MỘT GÓC TRỜI CẦU MỚI

Võ Hằng

Nếu nhắc nhớ về những quá khứ, và hoài niệm về một quê hương, bao nỗi thăng trầm đã đi qua và vẫn còn ở lại, tôi chính một người con của quê hương xứ Bưởi vẫn thổn thức khi nhớ về bao nỗi niềm của quê hương. Lần dở từng trang sử hào hùng oai dũng của một Biên Hoà lẫy lừng, từ buổi đầu khai hoang mở cõi, rồi thời thế đổi thay bao cuộc bể dâu, bao xương máu của cha ông, đồng bào ta đã thấm đẫm trên một vùng sông nước Biên Hoà; còn nỗi đau nào bằng khi chứng kiến sự tang thương mát mát những người thân yêu nhất trên chính mảnh đất chôn nhau cắt rốn của mình. Nỗi đau thương của ngày ấy vẫn đeo bám tôi mãi trong những giấc mơ cho đến hiện thực của cuộc đời, dù đã qua mấy mươi năm dĩ vãng.

Trước biến cố năm 1975, người ta xây dựng một chiếc cầu mới nối đôi bờ sông Đồng-Nai, cách không xa Cồn Gáo, mong giúp cho sự giao thông dễ dàng hơn, thay vì cứ dùng cầu Rạch Cát và Cầu Gành cũ kỹ. Cầu Hoá An mà khi xây xong người ta vẫn thường quen gọi là Cầu Mới, mãi cho đến bây giờ.

Những tưởng chiếc cầu mới bằng bê-tông cốt thép nối nhịp đôi bờ đem bao an vui hạnh phúc cho quê hương xứ Bưởi, nào ngờ đâu cũng chính cái mà cuộc bể dâu gọi là đem lại an vui - hoà bình cho quê hương, một lần nữa quê hương lại ném trải nỗi đau xé thịt tang thương khắp một vùng sông nước Đồng-Nai.

Vào khoảng thời gian sôi động cuối năm 1974, quân Cộng Sản cho nổ sập một nhịp cầu Hoá An, khu vực gần Cồn Gáo phía bên Biên

Hoà, nhằm phá hoại bước tiếp viện của Sài-Gòn ra các vùng cửa ngõ miền Đông. Chánh quyền tỉnh Biên Hoà đã thay thế cấp thời bằng một nhịp song sắt gát lên trên đoạn bị đứt ấy, chuyên dụng cho quân xa tiện đường về Sài-Gòn, hay các quận vòng đai tỉnh Biên Hoà. Dự kiến xây dựng nhịp nối trở lại của cầu mới chưa hoàn thành thì đã vĩnh viễn không thực hiện được, khi quân lính Việt Nam Cộng Hoà trên đường rút về Sài-Gòn, chuyển quân xa cuối cùng vừa qua cầu xong thì các anh lính được lệnh đã tháo dỡ nhịp nối bằng sắt tạm bợ này, để ngăn bước tấn công của quân thù.

Hình ảnh những đoàn người di tản cuối con đường và thanh sắt nối nhịp nằm cheo leo một đầu trút xuống ngăn cách đôi bờ, những hình ảnh ấy cứ đeo bám mãi tôi trong những giấc mơ dài trắng trở một nỗi niềm của quê hương. Sau năm 75, người ta không xây dựng hoàn chỉnh nhịp gãy ấy mà cũng chỉ gác tạm bợ vĩ sắt cũ, đôi lần đi xuôi ngược bản thân tôi cũng té xe ở vĩ sắt ấy vài lần; đường hẹp xe đông những giờ cao điểm thường bị kẹt ứ. Cho đến một buổi chiều cuối tháng Ba năm 1984. Một âm thanh vang dội chuyển mình, răn rắc và tiếng ầm ầm thật lớn lay chuyển cả một góc trời Biên Hoà. Lúc đó, tôi đang ở trong khu Xóm Lò Heo; vì gần bờ sông tôi chạy vội ra phía bên thì nghe tiếng hô hoán, khóc la, kêu cứu liên hồi...Nhịp sắt nối tạm bợ ấy đã gãy đôi, trút hết lượng xe cộ trên đó xuống thẳng lòng sông. Mọi xe cộ lọt xuống hết, cả một chiếc xe ca lớn màu đỏ cũng trút đầu xuống dòng nước. Người dân quanh Cồn Gáo và vùng lân cận ai có xuồng, ghe, tàu

hay thậm chí là phao giả chiến bằng ruột xe cũng lao vọt ra nơi cầu gãy để cứu vớt những người rơi xuống nước.

Tiếng khóc than, kêu cứu, tìm người thân cứ ồn ã từ khi cầu gãy từ gần 5 giờ chiều cho đến đêm khuya. Những bó nhang thắp vọt, mấy ngọn đèn le loét khăn vải tìm xác người thân, tiếng khóc dài của những bà mẹ trông tin con làm công nhân cao-su chất dẻo, tan ca làm việc, trên đường về nhà mãi mãi ra đi không trở lại!

Nước mắt cứ lan dần, lan dần cả một khu xóm có người thân chết trong vụ sập cầu, hay tiếng khản cổ kêu con của những người chưa tìm thấy xác người thân. Trong đó, có gia đình ông Hai Trâm, một bậc thầy nghề Gốm trường Mỹ Nghệ Biên Hoà, đau lòng thương xót cho đứa con gái mà ông yêu thương cũng vĩnh viễn bỏ xác lại nơi kẹt của hai nhịp sắt gãy đôi; chỉ tìm thấy mảnh áo còn vướn lại trên thanh sắt khi người ta trực vớt hai thanh sắt gãy của nhịp nổi tạm bợ cầu.

Những câu chuyện về người thân nằm lại nơi dòng sông Đồng-Nai sẽ kể hoài không thể nào dứt, bởi ở đó là bao nỗi đau, nỗi xót xa của cả một quê hương mà hơn chục năm đau đớn nạn đao binh nay lại thêm một vành tang tóc của tai nạn hay ở đó còn là sự vô tâm của những con người mang danh đi xây dựng.

Có người lại nói thuyết rằng, Đình Tân Lân thờ Đức Thượng Đẳng Thần Trần Thượng Xuyên, ngài mặc cẩm y màu đỏ, vào đúng ngày

hôm đó cả ba chiếc xe-ca màu đỏ cùng lên chung một nhịp sắt hướng mặt về phía đình thần, nên khiến ngài nổi giận nên trút cơn thịnh nộ. Nào đâu bậc tiền hiền vị nhân lao tâm mở cõi mà nay lại trút cơn thịnh nộ đau thương; hay cũng chỉ là những lời thêu dệt chuyện thần thánh để che lấp tội lỗi của bản thân những ai có trách nhiệm.

Suốt hơn chục năm sau đó, cảnh tượng ấy, cái ngày mà nổi đau bao trùm quanh tôi vẫn cứ âm ỉ cháy mãi, tiếng kêu gào, than khóc, hay tiếng kêu cứu của những người ngoi ngóp trên chính con sông của quê hương mình, con sông đã tắm mát những người con nơi quê hương xứ Bưởi từ thuở lọt lòng.

Viễn cảnh nhấn chìm mạng sống ấy đâu là lỗi tại dòng sông, chính do những con người mang hai tiếng đồng bào với nhau, nhưng chính họ vô tâm hững hờ với chính mạng sống của mọi người đã một lần nữa dày xéo lên chính mảnh đất quê hương thân yêu Biên Hoà!

Võ Hằng